

endog, at jeg kunde faa Ordet før ham. Situationen er derfor mere end tydelig nok, derfor skal jeg ikke værdige de to andre Talere et eneste Ord her. Det skal dog nok komme senere, jeg skal nok svare dem, men jeg bryder mig ikke om at gaa deres Ærinde, naar Hjælpetropperne iler en betrængt Regering til Hjælp i den yderste Nød. Jeg skal nøjes med at svare Indenrigsministeren i de to Minutter, jeg har til min Raadighed, medens Ministeren havde et Kvarter og de to andre Talere havde 3—4 Minutter.

Formanden: Det ærede Medlem har ikke Grund til at beklage sig over den Tid, der er tilmaalt ham i en kort Bemærkning, sammenlignet med andre.

Borgbjerg: Ministeren talte dog meget længere.

Formanden: Det er Ministerens Ret efter Forretningsordenen.

Borgbjerg: Det eneste, jeg har fremdraget, er, at min Stilling er ugunstig. Men jeg skal nok svare, Svaret behøver saamænd ikke at være langt, det kan være meget kort og fyndigt. Indenrigsministeren fremhævede, at han havde ladet sig ophidse til sin Orehovedtale den 5. Juli ved Bladlæsning. Bl. a. ved at læse „Fyns Socialdemokrat“ havde han ladet sig ophidse til det enestaaende Skridt, han den Gang foretog. Det er nu konstateret gennem Fejden, det er blevet udviklet af mig forrige Gang, jeg havde Ordet her forleden, at Rigsdagstidenden for 25. Januar klart viser, at det ærede Medlem Hr. Hauge ikke i December Maaned kan være gaaet til Indenrigsministeren for at faa Landmandsbank-Sagen standset eller bremset, eftersom han den 25. Januar har staaet i dette Ting og angrebet alle saadanne Standsningsforsøg. Og Indenrigsministeren kan ikke være gaaet til Justitsministeren og have meddelt om denne Samtale, de kan ikke have drøftet eller været paa det rene med, om de skulde forelægge det i Ministermede eller ej, eftersom Rigsdagstidenden viser, at Justitsministeren den 25. Januar har sagt: Jeg kender intet som helst til Standsningsforsøg. Det er Kronvidnet, og der er mangfoldige andre. Sagen er klar. Jeg skal da kun nøjes med at sige, at naar nu Ministeren i sin famlende, nervøse, usikre Tale her — af hvilket Indtryk skulde udviskes — endogsaa et Øjeblik mander sig op til at tale om sig selv som den, der særlig ud-

mærker sig ved Respekt for Fortroligheden, saa vil hele Folket forstaa, at han er et enestaaende ministerielt Fænomen, som vi endnu aldrig har haft Mage til her i Landet, og som vi haaber, vi efter det kommende Valg aldrig nogen Sinde faar Mage til. Gud forbyde det!

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har Ordet for en kort Bemærkning.

Christmas Møller: Jeg skal sige til det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, at det ærede Medlem Hr. Fraenkel og jeg har jo os selv uafvidende nærmest gjort det ærede Medlem en Tjeneste, idet vi har gjort ham den Tjeneste, at han har kunnet faa Ordet for flere korte Bemærkninger, end han vilde have kunnet faa, om der kun havde været en Diskussion mellem den højtærede Indenrigsminister og det ærede Medlem. Jeg skal dernæst gaa over til at citere. Efter at dette Angreb paa Etatsraad Glückstadt havde fundet Sted paa Det forenede Dampskibsselskabs Generalforsamling, efter at dette Angreb fra Storkapitalismen havde fundet Sted, hvor en Aktionær var staaet op og havde angrebet Etatsraad Glückstadt bl. a. for de meget betydelige Tantiømer, han havde, skrev „Social-Demokraten“: „Og fra en enkelt Side rettedes der gennem et Spørgsmaal et noget paafaldende personligt Angreb paa Glückstadt“. Men „Social-Demokraten“ nævnte kun, at det skulde være Etatsraad Glückstadts mange Rejser, der tænktes paa. „Social-Demokraten“s Læsere har aldrig faaet at vide, hvad det er, det drejer sig om. Man citerer dernæst Admiral Richelieu, og Dagen efter taler man med Etatsraad Glückstadt om det nye ærefulde Hverv, der var overdraget ham, Ordningen af Østrigs Finanser. Derfor, naar det ærede Medlem retter det Angreb mod det konservative Parti, han her har rettet, skylder han Svar paa følgende to Spørgsmaal: Vidste man fra „Social-Demokraten“s Side i April 1921 noget om de vanskelige Forhold, og vilde man dække over dem af samfundsmæssige Grunde? Eller vidste man intet? Men hvordan kan det da være, at „Social-Demokraten“ lagde Skjul paa noget, som ellers vilde have været et oplagt Agitationsstof just for dette Organ? Paa disse to Spørgsmaal skylder det ærede Medlem, som er dette Blads Redaktør, os Svar.

Justitsministeren (Rytter): Jeg havde ikke tænkt at tage Ordet her i Af-